

דף סב.

עין משפט א.

אה"ע סימן לח סעיף כד

כד יז. אמר לה ע"מ שאני עשיר ונמצא עני, או להיפך, או ע"מ שאני כהן ונמצא לוי, נתין ונמצא ממזר, בן עיר ונמצא בן כרך, ע"מ שביתי קרוב למרחץ או רחוק, ונמצא קרוב, או ע"מ שיש לי שפחה או בת גדולה, או שאמר התקדשי לי בכוס יין זה, ונמצא של דבש, בכל אלו אינה מקודשת, אפי' אמרה שבליבי היה להתקדש לו, אפי' לא יתקיים התנאי ט.

עין משפט ב.

אה"ע סימן מ סעיף ה

ה ו. האומר לאשה הרי את מקודשת לי בפרוטה זו לאחר שאתגייר, לאחר שתתגיירי, לאחר שימות בעלך, אינה מקודשת לפי שאינו יכול עתה לקדשה י.

עין משפט ג.

אה"ע סימן מ סעיף ח

ח ח. האומר לחבירו אם תלד אשתך בת תהיה מקודשת לי אינו כלום, ולהרמב"ם אם הוכר עוברה מקודשת כ, וצריך לחזור ולקדשה מאביה לאחר שתלד, ע"מ שיכניסנה בלי דופי.

ט. אמר לה התקדשי לי בדינר ונמצא שניים, מקודשת. דבכלל שניים יש אחד. כ"כ הב"ח וב"ש. וכן אם אמר לה התקדשי לי בטבעת, ונתן לה ג"כ כוס שהיה מכוסה ואינה יודעת אם זה דבש או מים, בכה"ג נכון לקדשה מחדש שלא יבוא לידי קלקול. והוא מהרשב"א, ח"מ וב"ש.

י. עיין ב"ח מובא בח"מ ס"ק י'.

כ. משמע דמקודשת קידושין גמורים, ובח"מ סי' ר"ו פסק סתם דהמזכה לעובר לא קנה ועיין בח"מ, ובב"ש כתב שמקודשת מספק.

עין משפט ד.

יו"ד סימן שלא סעיף נה

נה. ס. אין תורמין מן המחובר על התלוש^ל וכן להיפך, ואם תרם אין תרומתו תרומה^מ.

אבל אמר פירות ערוגה זו תלושים יהיו תרומה על פירות ערוגה זו לכשיתלשו ונתלשו דבריו קיימים^נ, והוא שהביאו שניהם שלישי בעת שאמר.

דף סב:

עין משפט א.

יו"ד סימן רסח סעיף כג.

ב. כשבא להתגייר אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר^ו, האם אתה לא יודע שישראל בזה"ז דחויים וסחופים ומטורפים ויסורים באים עליהם, אם אמר יודע אני ואיני כדאי להתחבר עמהם מקבלים אותו מיד, ומודיעים לו עיקרי הדת^ע שהוא יהוד ה', ואיסור ע"ז ומאריכין עמו בדבר זה, ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות^פ ומקצת עונשים של מצות כגון קודם שבאת לקהל ישראל אכלת חלב אין אתה ענוש כרת, חללת שבת אין אתה חייב סקילה ועכשיו חייב כרת על חלב, וסקילה על חילול שבת.

ב. ג. אין מרבין עליו^ז, ואין מדקדקין עליו, וכשם שמודיעים אותו ענשן של מצות כך מודיעין אותו שכרן של מצוות, ומודיעים לו שבעשיית המצוות יזכה לחיי עולם הבא. ושאין שום צדיק גמור אלא בעל החכמה

ל. ממשנה ה' סוף פ"ק דתרומות.

מ. דק"ו הוא ממין על שאינו מינו שהם חייבים בתרומה, לא כן מחובר שאינו חייב בתרומה. ש"ך ס"ק פ"א.

נ. הואיל ובידו לתלוש אין זה מחוסר מעשה. ש"ך.

ס. מברייתא יבמות מ"ז. ואם פרש שיפרוש דקשים גרים לישראל כספחת בעור.

ע. מרמב"ם בפ"ד מאיסורי ביאה.

פ. וכתב הב"י דאם לא הודיעוהו אינו מעכב.

צ. היינו הזכרת העונשים, ואין להודיעו כל הדקדוקים והחומרות שיש באיסור חלב, ואיסור שבת דשמא כוונתו לשמים, כ"כ הב"ח. ש"ך ס"ק ה'.

העושה מצות אלו ויודעם, ואומרים לו שהעולם הבא אינו צפון אלא לצדיקים ^ק והם ישראל ומה שתראה ישראל בצער בעולם הזה, טובה צפונה להם שאינם יכולים לקבל רוב טובה בעולם הזה כעכו"ם, שמא ירום לבכם ויתעו ויפסידו שכר עולם הבא. כמ"כ אין הקב"ה מביא עליהם רוב פורענות כדי שלא יאבדו אלא כל עובדי כוכבים כלים והם עומדים.

ב. ד. ומאריכים בדבר הזה כדי לחבבן. ואם קיבל מלין אותו מיד ^ר, וממתינים לו עד שיתרפא רפואה שלמה ^ש, ואח"כ מטבילין אותו טבילה הגונה בלא חציצה.

הגה: י"א שיגלה שערותיו ^ה ויטול צפורניו של ידיו ורגליו קודם הטבילה.

ב. ה. בשעת הטבילה צריך שיהיו שלשה ^א עומדים על גביו ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת חמורות פעם שניה, והוא עומד במים, ואם היתה אשה נשים מושיבות אותה במים עד צוארה והדיינים שהם השלשה מבחוץ ומודיעים אותה מקצת מצות קלות וחמורות והיא יושבת במים ואח"כ טובלת בפניהם ^ב, ומחזירים פניהם ויוצאים כדי שלא יראו אותה כשתעלה מן המים.

ב. ו. יברך הגר או הגיורת על הטבילה אחר שיעלה מן המים ^ג, וכיון שטבל הרי הוא כישראל שאם חזר לסורו הוא כישראל מומר, ואם

ק. שם בברייתא.

ר. משמע דאין ממתינים דאין דוחים מצות עשה. והקשה הרמב"ן מדוע משהין מצות טבילה ולא מטבילין אותו קודם המילה, ותירץ כיון שהמילה קשה עליו מלין תחילה ואם יפרוש יפרוש, מ"מ אם טבל תחילה הרי זה גר עכ"ל. ט"ז ס"ק ד'.

ש. שהמים מזיקים למכה קודם שתתרפא כראוי. ט"ז ס"ק ה'.

ת. הגם דאין חציצה בשערות כתב הש"ך בס"ק ז' דכן המנהג במומרים כשחוזרים לדת ישראל, מ"מ בדיעבד אם לא גילח שערו רק שאין דבר חוצץ עלתה לו הטבילה.

א. מהטור ממימרא דר' חייא אמר ר"י ביבמות מ"ז ע"ב, דמשפט כתיב ביה ואינו גר בלא מילה וטבילה.

ב. ואם טבלה שלא בפניהם, צריכה לחזור ולטבול בפני ג'. מתשובת פרח מטה אהרן. פ"ת אות ב'.

ג. מפסחים ז' ע"ב, ועיין בתוס' שם ד"ה הטבילה, וכ"כ הרי"ף.

קידש קידושיו קידושין.

ג. ד. כל עניני הגר בין להודיעו המצות ע"מ שיקבלם בין המילה או הטפת דם ברית, בין הטבילה צריך שיהיו בג' הכשרים לדון וביום ד', ובדיעבד אם לא מל ולא טבל אלא בפני שנים ה' או קרובים או בלילה, ואפי' לא טבל לשם גרות אלא האיש טבל לקריו ו' והאשה טבלה לנדתה ז' הרי זה גר ומותר בישראלית, חוץ מקבלת המצות שמעכבת אם לא היתה ביום ה', ובשלשה.

ולהרי"ף והרמב"ם אפי' בדיעבד שטבל או מל בפני שנים או בלילה לא מהני ט', ומעכב שאסור לו לישא אשה ישראלית, אבל אם כבר נשא והוליד ממנה בן לא פוסלין אותו י'.

עין משפט בג.ד. אה"ע סימן מ סעיף ז

ז. הנותן שתי פרוטות לאשה ואמר לה: הרי את מקודשת לי היום באחת, ובאחת לאחר שאגרשך, הרי זו מקודשת, וכשיגרש אותה תהיה ספק מקודשת. אבל אם נתן פרוטה לאשת איש ואמר לה: הרי את מקודשת לאחר שתגרש, או אם נתן פרוטה לאשתו ואמר לה: הרי את מקודשת

ד. דכתיב גבי גר "משפט אחד יהיה לכם" ואין משפט פחות משלשה. ש"ך ס"ק ח'.
ה. ולא דוקא שנים, דאפי' אחד ונקט שנים מצד עדות. ש"ך ס"ק י'. אבל בקבלת מצות אם לא קיבל בפני ג' אפי' בדיעבד מעכב. ש"ך ס"ק ט'. דזה התחלת דין לא כן מילה וטבילה שהם כגמר דין, שם בש"ך.

ו. דאם לא היה בדעתו בזה להיות גר לא היה ג"כ טובל לקריו, וכן האשה לא היתה טובלת לנדתה. ט"ז ס"ק ח'.
ז. מיבמות מ"ה ע"ב.

ח. כתב הש"ך בס"ק ט' דצ"ע קצת שהרי כתב הרמ"א בחו"מ סי' ה' סעיף ב' די"א דאם עברו ודנו בלילה דיניהם דין וא"כ לפ"ז אפי' בקבלת מצות סגי בדיעבד בלילה, ואפשר שהרמ"א בחו"מ כתב דבריו רק לענין ממון וחשש לסברא זו משום דהפקר בי"ד הפקר, אבל בגרות שזה דומיא דחליצה אפי' בדיעבד פסולה בלילה.

ט. הרי"ף ביבמות והרמב"ם בפ' י"ג מאיסורי ביאה. ובלילה אינו מוזכר ברי"ף רק בדברי הטור, ועיין בגאון אות ט"ז-י"ז.

י. ואע"ג דקיי"ל דאפי' עכו"ם הבא על בת ישראל הולד כשר, מ"מ נפ"מ כאן שהולד כשר גם לכהונה, או נפ"מ לענין פדיון הבן דחייב בפדיון לא כן בן מעכו"ם כמבואר בס"י ש"ה סעיף ח'. ש"ך ס"ק י'.

לי לאחר שאגרשך, אינו כלום.

עין משפט ה.

יו"ד סימן שלא פעיף נה

עיין לעיל דף סב. עין משפט ד